

סיר המרק

צרפת

בממלכת פמפרלן היה פעם מלך,
שטיפשי ממנו לא ניתן היה למצוא
בעולם.

לא היה צורך לספר על כך לו לא דבר
אחד: המלך הטיפש התחתן עם
נסיכה מממלכה שכנה, בחורה יפה
מאוד וגם נבונה.

ולמלך הטיפש היו גם יועצים טיפשים,
משרתים טיפשים, גם סוסים טיפשים
וכלבים טיפשים. וכל הטיפשות הזו

צערה מאוד את המלכה הנבונה והיא
חלתה – לא אוכלת, לא שותה, לא
צוחקת, ומשועממת כל הזמן.
המלך הטיפש התחיל לדאוג. מה
לעשות? איך לרפא את המלכה? הוא
קרא לרופאים כדי שיעצו. אלא שגם
הרופאים שלהם קרא היו טיפשים
כמוהו. אף אחד לא מצא פתרון
למחלת המלכה.
למזלה הגדול של המלכה ביקר פעם
בממלכה רופא אחד חכם, מממלכה
שכנה, שגם הוא התבקש לבדוק את
המלכה. והרופא הזה אמר:

"המלכה עלולה למות משעמום.
חייבים לשעשע אותה. יותר לא יעזור
שום דבר."
והמלך התחיל להתייעץ עם כל
היועצים שלו איך לשעשע את
המלכה. הם חשבו ודנו ועוד דנו ועוד
חשבו ושום דבר חכם להמציא לא
יכלו. הרי הטיפשות משעשעת רק
כשאדם חכם ממציא אותה,
והטיפשויות של טיפשים הן תמיד
משעממות. ולכן מה שלא המציאו
המלך והיועצים שלו, הם לא הצליחו
לשעשע את המלכה.

אבל למלך הטיפש הזה היה גנן בשם
קורנקיו, בחור עליז ונבון.
וכשפעם, מרוב ייאוש, המלך הטיפש
יצא לטייל בגן, הוא פגש את הגנן
קורנקיו. קורנקיו הלך שמח בתוך
הגן, גזם שיחי הורדים, שרק ושר
שירים, ומהחלון הביטה עליו אשתו
ג'ורג'טה, בחורה משועשעת
וצחקנית.
המלך כעס נורא:
"איך אתם מעיזים לשמוח
כשבממלכה שלי שולט שעמום כזה!
תפסיק לשרוק, תפסיק לשיר! תאסור

"תסתתרי בארון ותשתקי" קרא
קורנקיו לאשתו, ובעצמו כיבה מהר
את האש תחת הסיר, אחז בשוט
והתחיל בכל כוחו להצליף בסיר בשוט
גדול.

המלך ניכנס לבית שלהם ונעמד
מופתע. מה קורה כאן? במרכז החדר
עומד סיר והגנן קורנקיו מצליף בו
בשוט ומזמר:

"רק מי שלא טיפש

יודע לבשל מרק בלי אש."

שואל אותו המלך:

על אשתך לצחוק! עוד אבוא בערב
לבדוק האם אתה ממלא את ההוראה
שלי! עוד אלמד אתכם לא לצחוק!"
"טוב מאוד" חשב לעצמו הגנן קורנקיו
העליז "עוד נראה מי יצחק האחרון!"
אבל בקול רם אמר:
"כמובן, הוד מלכותו!" והשתחוה
בכבוד.

לקראת ערב קורנקיו וג'ורג'טה
התכוננו לאכול. האישה בישלה בסיר
מרק על האש אך לא הספיקה עוד
למזוג ממנו לקערות כשקורנקיו ראה
- הנה המלך בעצמו בא אליהם.

"מה אתה עושה?"

וקורנקיו קד קידה עמוקה למלך

ועונה:

"הנה, הוד מלכותו, רציתי לכבד אתך

במרק אבל אשתי הלכה לאן שהו. אז

החלטתי לבשל את המרק בעצמי."

"ואיך אתה מבשל אם האש לא

בוערת?"

"פשוט מאוד. הסיר הזה ירשתי עוד

מסבתא שלי, ואת השוט השאיר לי

סבא. אני שם ירקות לסיר, בשר,

תבלינים, מוסיף מים ומלח והסיר

בעצמו מבשל מרק בלי אש. אני רק

צריך להמריץ אותו מדי פעם בשוט

הזה, כדי שלא יתעצל."

המלך ניגש לסיר, הרים את המכסה

וראה - באמת מהסיר עולה ריח טוב,

מעורר תיאבון!

המלך חשב: "זה דבר שכדאי

להראות למלכה שלי. היא עוד דבר
כזה לא ראתה. אולי זה ישעשע
אותה!"

והוא התחיל לבקש מקורנקיו:

"תן לי את הסיר והשוט!"

קורנקיו בהתחלה סירב, ואחר כך
אמר:

"טוב הוד מלכותו, קח את הסיר

והשוט, אבל בתמורה תן לי סוס, כזה
שירוץ מהר יותר מכל יתר הסוסים.

ותשלם לי גם בשקית מלאה זהב!"

המלך לקח את הסיר והשוט ורץ אתם
לארמון ושם מיד נתן הוראה שיבחרו

בשביל קורנקיו את הסוס הטוב
והמהיר ביותר שבאורווה המלכותית,
ולשר האוצר ציווה לתת לקורנקיו
שקית מלאה זהב.

המלך הזמין את המלכה לאולם
הגדול של הארמון ושם גם התאספו
כל אנשי חצר המלך הטיפשים.

והמלך העמיד באמצע החדר את
הסיר ואמר:

"עכשיו אכבד את כולכם במרק

שמבושל רק בעזרת השוט הזה. דבר
כזה עוד טרם ראיתם! מרק ללא אש
יבושל בסיר הזה!"

המלכה חייכה - מי מבשל מרק בלי
אש!

אבל המלך בעצמו מילא את הסיר
במים, שם לתוכו ירקות, קצת בשר,
הוסיף מלח, כיסה את הסיר במכסה
ואמר:

"ועכשיו תביטו!"

והתחיל להצליף בסיר בשוט.
הוא הצליף, הצליף, הצליף, הצליף,
עד שהתעייף. והסיר, כפי שהיה קריר
כך גם נשאר קריר.

המלכה הביטה על המלך וחייכה.
והמלך שוב התחיל להצליף בשוט.

הצליף, הצליף, הצליף והתעייף שוב.
כולו רטוב מזיעה. אבל הסיר נשאר
קר כמו קודם.

ואז שאלה המלכה:

"מאין לקחת את הסיר והשוט, הוד
מלכותו?"

"מהגנן קורנקיו קניתי! ועבור השוט
נתתי לו את הסוס הטוב ביותר ועבור
הסיר - שקית זהב."

המלכה צחקה. קורנקיו הזה הוא
כנראה בחור לעניין. ואחר כך שאלה:
"ואולי קורנקיו אמר דברים כלשהם
בזמן שהצליף בשוט? אולי המילים

"תנו מהר סוס למלכה!"
המלכה יצא מהארמון, עלתה על
הסוס ורכבה באותה הדרך שעליה
כבר מזמן ברח קורנקיו הגנן עם
אשתו הצחקנית ג'ורג'טה ועם הזהב.

רק שהמלכה היפהפייה לא רדפה
אחריהם. נמאס לה לחיות עם כל
הטיפשים שבארמון והיא החליטה
לחזור לממלכה של אביה.

האלה גרמו למרק להתבשל?"
"אוי, נכון. שכחתי" אמר המלך "הוא
הצליף בסיר ואמר:

"רק מי לא טיפש

יודע לבשל מרק בלי אש!"

המלכה התחילה לצחוק כל כך חזק
כפי שלא צחקה אפילו כשהייתה
ילדה. איזה חכם קורנקיו הזה! ואחר
כך אמרה:

"קורנקיו הזה רימה אתך. צוה מהר
לתת לי סוס טוב ואני ארדוף אחריו!"
"לרדוף! לרדוף!" קרא המלך הטיפש

והמלך הטיפש נשאר עומד לפני

הסיר וחשב:

"אם בשיר נאמר 'רק זה שלא טיפש

יודע לבשל מרק בלי אש' סימן שאני

צריך לבשל מרק. אחרת אנשים

יחשבו שאני טיפש!"

והוא התחיל שוב להצליף בשוט.

הצליף, הצליף, הצליף..

וכשהתעייף נתן את השוט לבן שלו.

וזה לבן שלו. וכך עד היום כל מלכי

הממלכה פמפרלן מבשלים מרק עם

שוט.

רק שהסיר עדיין קר.